

Baiadera

Cârdei V. Mariana

Se-ndrepta spre cabaret
având în gând un dor discret;
era târziu, în miez de vară,
și el spera - poate-ntr-o seară...

Și iat-o, superba Marlen,
dansând lasciv, ușor obscen,
etalând forme voluptoase,
sub fine franjuri din mătase.

În ritmul indian mimează
o baiaderă ce dansează;
șiraguri de mărgăritare
are la gât, mâini și picioare.

Mlădie, corpu-și unduiește,
în largi spirale se rotește.
Ochi de jad lucind în noapte,
buzele - rodii, în arșiță coapte.

Privirile li se-ntâlnesc
întâmplător, pentru o clipă,
cât să-nțeleagă ce-și doresc
la vremea potrivită.

Înfierbântat, neliniștit,
un trubadur în noapte,
pășește sprinten către ea
și vorbele-i sunt șoapte.

Dorința-i arde, dulce chin
ce se va stinge-ntr-un suspin,
îmbrățișări, dulci sărutări,
și haine sfâșiate...

Au petrecut noaptea
iubind cu multă dăruire,
au adormit abia în zori,
cuprinși de fericire.

Cu mângâieri, el încearca
dorința să-i trezească
și așteapta doar un semnal,

chitit s-o cucerească.

Înlănțuiți în dans divin,
extazul clipei îl trăiesc,
el o sărută murmurând:
„pot fi iubitul tău, oricând!”

Senină, ochii își mijește,
cu un sărut îl răsplătește
și îl îmbrățește cu dulci șoapte:
„vino, dragul meu, la noapte!”